

TORNUL DE VECHER

Vestirea Prezenței lui Christos

STANCA VARSTELOR
AL FUNDAMENT NIMENI
POATE PUNE
O RESCUMPARARE
PENTRU TOTI

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineata, dar intunecoasă
ca Noaptea !” Isa 21:11-12.

Vol. VII. Luna Ianuarie No. 1.
Anul dela Adam 6051. Anul dela Christos 1923

CONȚINUTUL

LUMINA UN SIMBOL AL ADEVĂRULUI LUI DUMNEZEU	3
Soarele zilei noi	4
Intunerecul acoperă păgânătatea	5
A BINECUVÂNȚA PE DUMNEZEU ȘI A BLES-TEMA PE OAMENI	6
„Curățiți aluatul cel vechi“	7
Înțelepciunea cerească și pământească	7
Limba stârnește focul gehenei	8
CURĂȚIREA SANCTUARULUI (continuare și com-pletare)	10
TIMPUL SECERISULUI	10
INTREBĂRI INTERESANTE	15
TABLouri DE PĂRETE	2

„Pusu-m'am la straja mea, stam pe turn și căutam să văd ce mi se va zice și ce răspuns să dau eu celor ce se opun”. — Habakuk 2:2.

„Pe pământ strămoare a popoarelor ou nsdumerire; mugind marea (Isaia 17:12-14) de zguduirea valurilor (clășelor nefinite) și așa că oameni măi și vor da sufletul do frică și de așteptarea celor ce vor să fie (vie) pe pământ; căci, puterile ceriului (ecclesiastic) vor fi așa voi, când veți vedea aceasta întâmplându-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sine, ridicați capetele voastre și că s'a apropiat rescumpărarea voastră.” — Matei 24:33; Marcu 13:29; Luca 21:25-31.

REVISTA ACEASTA ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ.

EA acestei reviste, ca factor însemnat în studiul și cercetările Bibliei, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor celor din bibliile după tesaurile înțelepciunii dumnezeiești. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profetiilor biblice în lumina întâ-

azi; dar tratează articole speciale privitor la credință, speranță și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atât importantă pentru credincioșii, fără considerare de credință, nume sau dominațiune. Această revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, ce astăzi de cei mai mulți este deadreptul negată sau altcum în-

decă răscumpărarea prin sângele prețios a lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți” (1 Petru 1:18-19), și care, noi susținem, e singura bază a iertării păcatelor și apropiere către Dumnezeu. Intemeiați pe această bază sigură, urmează o caracterului simbolizat prin „aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin și studație. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întocmirea tainei (care) din veacuri (a fost) ascunsă lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată acum prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscut din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum”. — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omenesc; pe de altă parte, se sârguiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu învățătura lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marea sa plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a te de Domnul, Apostolii și Profetii au spus, fără frică și considerare, întruată în cât înțelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem. Conducerea ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentru că, bazându-ne cu neîndoiță credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm că El ține cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cuno-

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVĂȚĂ APRIAT

ca, „alesii”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghiulară la Templul Său, toată epoca evangheliei; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor”. — Facere 28:14; Galateni 3:16, 29. Iar acum se începează la clădirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase”, lucrarea aceasta se termină, și marele Măestru divin le va împreuna pe toate prin prima înviere într'un templu glorios; iar „mărirea lui Dumnezeu va umplea templul”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. — Apocalipsul 15:5-8.

Încredințarea și ce privește pe biserică, și ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale cuvenite”, va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume”. — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

La Bisericii, adică a credincioșilor biruitori, este cea de a fi „asemenea Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „părtași firei dumnezeiești”, împărțându-se, prin comestănire, măririi Lui. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

De prezentă a bisericii este cea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu să se desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lumii martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

De prezentă pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce-i aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos tuturora; înviere și restaurare la desăvârșirea și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărțite de Iubitorul lui Răscumpărător și mareața lui soată, biserică, tuturor aceluora ce pe termenii ascultării și supunerii le vor primi, iar cei împotriviți și cu voia înrăutățiți, vor fi pe veci distrăși. — Faptele 3:10-23; Isaia 55.

TURNUL DE VEGHERE

STĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ : REDACTATĂ DE UN COMITET STRĂTAN, STRADA SURDĂ 4. CLUJ, TRANSILVANIA, ROMÂNIA.

PREȚUL: În țară pe an 55 Lei; pe jumătate de an 30 Lei; Pentru străinătate an 1.50 Dolari. (Abonamentul se plătește înainte)

PENTRU CEI CARI COMANDĂ BIBLIILE

Prețurile la cunoștința cetitorilor noștri, că până la noi dispoziți, numai însoțite de bani vor fi satisfăcute, sau acele cari vor fi cerute cu ramburs. Publică prețul bibliilor din care se poate cu ușurință găsi prețul ori-

PREȚUL BIBLIILOR:

Biblie de familie, (format mare, legată în pânză)	110 Lei
Biblie de familie, (format mare, legată în piele aurită)	160 "
Biblie de familie, (format mare, în legătură mai fină)	200 "
Biblie (Nitzulescu, legată în pânză moale)	90 "
Biblie (Nitzulescu, legată în pânză aurită)	130 "
Biblie (Nitzulescu, legată în piele aurită)	160 "
Biblie de familie (format mic)	70 "
Biblie (Cornillescu, legată în pânză moale)	85 "
Biblie (Cornillescu, legată în piele)	135 "

TESTAMENTE:

Testament cu Psalmi 14 Lei

ALTE CĂRȚI DE STUDIU:

Legea	45 Lei
Psalmi	20 "
Întrebări la vol.	5 "
Scriptura despre „Iad”	7 "
„Iad” în limba germană	7 "
„Iad” în limba evreie	10 "
„Iad” în limba română	10 "
„Iad” în limba rusă	100 "

ADRESA NOĂSTRĂ TELEGRAFICĂ

Voiți să ne trimiteți telegramă, nu mai este nevoie să scrieți numele și nici strada. În loc de adresă scrieți numai aceste două cuvinte:

„VIATA” — CLUJ

receae doriti să ne scrieți. În felul acesta economisiți banii

TABLOURI DE PĂRETE

Pentru cei interesați facem cunoscut cumcă avem 5 tablouri de perete, cu texte din Biblie lucrări artistice.

Prețul la aceste este după cum urmează:

Un tablou oval vopsit în culori	22 lei
„Pace vouă”, 7 1/4 x 9 1/2	12 "
„Bucurați-vă în Domnul” 5 x 14 1/2	12 "
„Câmp” 6 1/2 x 9 3/4	10 "
„Vegheați” 6 x 9 3/8	10 "
„Omul fericit” tipărit în două culori	5 "

HARFA ȘI VOL. VII.

Harfa nu este încă gata, iar aceia cari au comandat să mai aștepte puțin—căci acum nu peste multă vreme va fi gata.

Volumul VII. va urma imediat după Harfă.

AVIZ

Se aduce la cunoștință că broșura „Iad”, a primit o nouă învățare mai bună și cu ilustrația iadului pe ea, iar prețul l-am redus la 5 Lei. Clasele cari comandă dela 50 în sus capătă o reducere de 2 lei la broșură, care va să zică că le primesc cu 3 lei bucata. Cu acest preț, se înțelege, cărțile comandate se vor socoti ca cumpărate definitiv, adică nu ni se mai pot întoarce.

Totodată rugăm pe aceia care țin broșuri de ale noastre, adică broșura Iadului pe cari le au dus dela noi să le vândă, să le trimeată urgent înapoi, urmând, ca de-acuma înainte să se vândă numai din aceste noi.

J. B. SIMA

Panticeu 4 Februarie | Uioara 18 Februarie
 Rus (Solnoc Dobăca) 11 " | Rodna veche 25 "

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VII.

CLUJ

JANUARIE 1923.

BROOKLYN

LUMINA UN SIMBOL AL ADEVĂRULUI LUI DUMNEZEU

*Isus o mare Lumină. — Urmașii săi oglindesc această lumină din cauza activității
Toți cei din întunerec sunt conduși de Satana*

*Cei prea evlavioși, devotii și bigoții și religioniștii încrezuți în sine, sunt
întotdeauna dușmani ai luminii.*

„Aceasta era lumina adevărată care luminează pe orice om ce vine în lume.“ — Ioan 1:9.

DEARÂNDUL în Scripturi lumina se întrebuintează pentru a înfățișa pe Dumnezeu, adevărul său, dreptatea sa, pe servii săi și vestile lor și, din contră, întunerecul se asemănă cu Satana, principele întunerecului și al răutății al căror cap și conducător este.

Așa de puternice sunt aceste figuri ale vorbirii că se recunosc imediat, nu numai de către aceia ce se pricep în a cerceta Scripturile ci și de către lume. Glasul inspirației din Biblie mărturisește că „toată lumea zace în cel rău“ — sub influența Satanei — sub puterile întunerecului. Și această mărturisire s'a făcut nu în perioada dinainte de potop nici în perioada ce a fost înainte de ce s'a dat legea lui Israil, nici în timpul epocii legii, ci în timpul vârstei evanghelice.

Și acuma, încă, de când a venit Isus și și-a dat viața ca preț de răscumpărare, și decând apostolii săi au primit ungera Spiritului sfânt din ziua Cincizecimei, lumea încă zace în cel rău, dupăcum s'a zis iarăși: „Întunerecul acopere pământul și un nor des pe popoare (pe păgâni).“ (1 Ioan 5:19; Isaia 60:2) Dar și Scripturile mărturisesc că Isus este lumina lumii — lumina adevărată, care luminează fiecărui om ce vine în lume — mărturisirea textului nostru. Cum și în ce sens este aceasta adevărat? Noi răspundem, că încă nu-i adevărat. Aceasta este o mărturisire profetică a ceea ce are să fie.

Domnul nostru a mărturisit acest mare adevăr când a zis: „Eu am venit ca lumină în lume, pentru ca oricine crede în mine să nu rămâne în întuneric;“ dar „oamenii iubiră întunericul mai mult decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.“ (Ioan 1:9-12; 3:12) Cu alte cuvinte, Domnul nostru ne spunea aici că omenețea s'a stricat așa de mult, că îi plăcea așa

de mult păcatul, e așa de departe de adevărul lui, de dreptate și justiție, că acestea nu l atrăgătoare sau îi atrag mai puțin decât gr. El mărturisește că aceasta a fost secretul ur a condus la răstignirea lui pe cruce. „Intur urește lumina, și nu vine la lumină pentru că lui să nu fie mustrate;“ nici nu se apropie de l cu faptele lui pentru că zace în natura lumini împărăștia întunerecul.

Este curios faptul că întunerecul, nici, nici în zilele noastre, nu este reștrâns la cel utori, ignoranți, fără carte și școală. El nu r tează stările. Preoții cei mai mari, doctorii și și conducătorii farizeilor erau cei mai cred servitori ai întunerecului și cei mai mari dușur luminii adevăratei, care lumina din viața și i turile Mântuitorului nostru. „Poporul de, r asculta cu bucurie.“ (Marku 12:37) Într a putem zice că puterile întunerecului sunt foart la oamenii cei mai cu trecere și mai bine cres educați. Insuși Satana, principele întunerecul are puterea sa din cauza neștiinței și stupidit din cauza mândriei și ambiției sale păcătoase l-a condus pe un drum contrar planului dumne

„VOI SUNTEȚI LUMINA LUMII“

Domnul nostru nu numai ne-a inform lumina ce strălucea dela dânsul era margi întunerecul influenței lui Satana de prin pre stricăciunea omenească și ambiția rea, ci ca lucru se va adevăra și despre urmașii săi ca d de a fi lumini mari, sori puternici pe cerul lor pământesci, care să împrăștie întunerecul fi numai niște lumini mici, sar lumânări. B dat sfatul că din cauza aceasta să nu ne deso sau să ne rusinăm de dânsul și că ne rus

sa, ei să așezăm lumânările noastre în ea să poată lumina tuturor acelor ce se află — luminile noastre au să lumineze în casa ei. Noi trebuie să căutăm ca să ne „întărim” altul în credința cea sfântă.”

Adevăr, ferestrele noastre trebuie să fie deschise ca cei de afară să poată vedea lumina în credinței și să vie la lumină, iar toți aceștia au bineveniți; dar noi nu trebuie să presupunem că ea va iubi lumina noastră, nici că dacă o chemăm la ei, ei se vor arăta gata de a ne preamări, și înălța și cinsti.

Într-o dată, câtă vreme domnitorul întunerecupănește lumea și lucrează prin *ambitia* lumii și prejudeții, întărit bine de amăgiri și doctrine greșite, atâtea vreme sunt adevărate cuvintele lui: „Nu vă mirați dacă lumea vă urește; căci eu vă urât mai întâi pe mine decât pe voi” (Ioan 15:18) „Nu aruncați mărgăritarele voastre în fața oamenilor, ca nu cumva să le calce cu picioarele lor creându-se să vă sfășie pe voi.” (Matei 13:35) Misterul vestei noastre înaltă nu este menit să lumineze lumea ce se închină lui Mammon ci numai celor Alesi — pentru clasa pe care Dumnezeu a ales din mijlocul celorlalți pentru un scop anume: „un popor pentru numele Său.” Numai acestora este dat să cunoască „tainele împărăției cerurilor” — numai pentru aceștia este menită acuma lumina — „pentru toți ce-i va chema Domnul Dumnezeul vostru.” Cât privește pe restul lumii, în întunerecului, față de care Domnul va purta războiul în timpul său potrivit.

La fel, și Scripturile vorbesc despre calea celui în epoca evangheliei. Ele nu arată că drumul este strălucitor, ci, din contră că e îngust, întunecat, preserat cu suferinți și greutate și în întunecare afară de atât cât îl luminează lumina adevărului dumnezeesc. O dovadă este această descriere în Scripturi a acestui drum și a celui care merge pe el. Acolo e reprezentat omul ca un drumeț pe el. Acolo e reprezentat omul ca un drumeț cu lampa atârnată de vârful sandalei, lumina numai pentru un pas înainte ce-l face să vadă drum, dupăcum este scris: „Cuvântul Tău este ca o lumânare și piciorul meu nu va cădea din ea” — Psalm 119:105.

Apostolul Petru exprimă aceeași idee, când spune: „Și avem mai temeinic cuvântul profetic, la care să vă faceți luând aminte ca la o lumină care luminează într-un loc păcios până să face ziua.” (2 Petru 1:19) De aici reies patru lucruri: 1. Că o lumină este prevăzută de Dumnezeu, care va răsări în timpul ei potrivit; 2. Că noi trăim acuma în epoca în care se premerge pe epoca această nouă; 3. Că

ducător al poporului său în această noapte; 4. că aceia cari nu sunt poporul său și care nu au această lumină umblă în întunecare, oricât de multă înțelepciune lumească ar avea și oricât de cuminiți s'ar crede pe ei și pe alții.

SOARELE ZILEI NOUI

Cât de bucuroși suntem noi de asigurarea ce ne-a dat-o Dumnezeu că va veni o zi mai bună, o zi glorioasă, când „vor dispărea toate umbrele de pe pământ.” Aceasta înseamnă biruința luminii asupra întunerecului, despre care se vorbește în diferite Scripturi, cari ne spun că la timpul său, marea noastră Mântuitor, Christos, va lua asupra sa marea sa putere și-și va începe domnia sa — domnia dreptății — domnia împărăției lui Dumnezeu.

O altă asigurare este că îndată la începutul acestei domnii Satan va fi legat pentru o mie de ani, și că în felul acesta se va pune capăt sistemului său de înșelare a omenirii. Domnul nostru, vorbind de aceasta în una din parabolele sale, îl numește pe Satan „omul puternic” al ordinii de acum, și mărturisește că-l va lega și-l va „despuia de bunurile sale,” va nimici faptele răului, ale păcatului, a credinței deșarte, neștiinței ș. a. m. d. O zi de fericită va fi această zi pentru lume.

„ZDROBIȚI PE SATAN SUB PICIOARELE VOASTRE”

Dar aici Apostolul ne amintește că planul dumnezeesc cu privire la viitoarea împărăție a lui Dumnezeu este ca biserica aleasă a acestui timp prezent se fie unită în ea cu Domnul ei, cu Mirele ei. Așa de intimă este această legătură dintre biserică și Christos că uneori opera de a ristrainge pe Satan și puterile răului la deschiderea epocii mileniale se atribuie bisericii cu conducerea Dumneului ei dupăcum mărturisește Apostolul: „Iar Dumnezeuul păcii va zdrobi în scurt timp pe Satan sub picioarele voastre.” (Romani 16:20) La fel, Domnul nostru amintește că biserica este unită cu dânsul la viitoarea operă de luminare: fiindcă pecând textul nostru vorbește de Christos ca de Lumina adevărată, mare, care în sfârșit va lumina pe oricine vine 'n lume, el arată că biserica acuma luminată, ce merge acuma în urma sa pe calea îngustă, ce este acuma expusă la încercări și piedici deosebite în scopul de a desvolta și proba pe biruitori, încă vor fi părtași în marea Soare al Dreptății, despre care Scripturile ne promet că va răsări cu raze vindecătoare. (Maiachi 4:2) Despre această participare a bisericii împreună cu dânsul ca membri ai Soarelui glorios al Dreptății ne vorbește Domnul nostru în parabola despre grâu și neghină,

La sfârșitul acestei parabole vorbește despre

adunarea celor aleși la finea veacului acestuia prin o schimbare a învierii și apoi zice: „Atunci dreptii vor străluci ca Soarele în împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă.” — Matei 13:43.

INTUNERECUL ACOPERE PĂGĂNĂTATEA

Revenind dela descrierea glorioasă a dimineții mileniale la faptele precum le vedem acuma, vedem că sunt întru toate adevărate descrierile din Scripturi, care ne înfățișează lumea în întuneric, păgânismul într'un întunerec și mai mare și numai biserica singură având lampa descoperirii dumnezești și ea, pe calea strămtă, dând lumină numai pentru un pas odată. Fiecare parte din aceste descrieri întărește celelalte mărturisiri ale Cuvântului precum și cunoștințele noastre proprii, că anume nimic din ceea ce poate face biserica în prezent, nu va putea distruge puterile întunerecului. Lumânările noastre mici trebuie să fie toate pe candelabrele lor, lămpile noastre gătite și aprinse, ca să împrăștie cât de multă lumină cu putință pentru noi și pentru alții; dar întru nimic nu ne poate încuraja faptul de a gândi că prin oarecari puteri proprii noi am putea deveni Soarele Dreptății și de a împrăștia întunerecul de pe pământ.

Să va cere schimbarea glorioasă ferin prima înviere ca să fim înzestrați și pregătiți pentru opera de a lumina lumea. Din contră, în ciuda străduințelor ce le-a depus poporul lui Dumnezeu prin timp de opt-sprezece veacuri dela moartea lui Isus, numărul celor păgâni crește pe fiecare ceas. Dupăcum arată statisticele, în lume trăesc astăzi de două ori așa de mulți păgâni decât erau acum un secol — sunt acuma 12,000,000.000 atunci numai 600,000.000.

Vai, în vreme ce înfățișarea exterioară și strălucirea civilizației numită Creștinism este impresionabilă din multe puncte de vedere, descrierea adevăratei situații făcută de Domnul nostru în mod profetic este aceasta: „Poporul acesta cu buzele mă cinstește, dar inima lor de parte este de mine.” — Matei 15:8.

Azi, ca întotdeauna, numai puțini sunt drepti înaintea Domnului, și sunt plini de spirit și călăuziți de lampa adevărului său. Majoritatea creștinilor de pretutindenea, din toate bisericile, cad, dupăcum o descrie aceasta Domnul prin gura profetului, zicând despre adevărata biserică a lui Cristos: „Căde-vor o mie de alătura ta, și zece mii de a dreapta ta, dară nu se va apropia de tine.” (Psalm 91:7) Aceste mii, da, zecile de mii, cuprind pe mulți dintre cei mai învățați din zilele noastre, întocmai precum căderea dela prima venire a Domnului nostru cuprins pe doctorii în drept, pe preoții cei mai mari și pe membrii Sinedrului.

În acest caz, căderea nu este o porcire, nu o cădere în păcatul vulgar, ci o cădere deladința ce a fost dată odinioară sfinților — cîn teoriile evoluțiunii, în necredință, criticism perior, la teosofii, la gândul nou, teologia noștinismul științific, ș. a. m. d. — dela cele vață Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la neamului omenesc în păcat și sub osânda zeească, cu privire la răscumpărarea lui Adneamului său cu sângele prețios a lui Isus, vire la mântuirea bisericei și în fine a tuturor primi favoarea divină din mâinele acelu-ne-a iubit și ne-a răscumpărat cu prețiosul său

DE CE-I AȘA?

Odată ce mărturisește, că puterea lui păcatul și pe Satan și va scăpa lumea de înneștiință și credință deșartă, atunci de ce Dumnezeu permite o amânare așa de mare? De ce a 4000 ani după cădere până ce el a trimis Mântuitorul și a răscumpărat lumea până ce cu putere și mărire mare pentru a scăpa de sub jugul păcatului și al morții — penbera omenirea ce suferă din sclăvia strică libertatea glorioasă a fiilor lui Dumnezeu?

De ce? Ah, este o cauză, dar nu toți noaște acum. Chiar dacă am spune-o n'oi toți. Domnul nostru a spus cu adevărat cuvîbind către mica turmă credincioasă ce merge mele sale: „Vouă este dat să înțelegeți tairpărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde vind să nu vază și auzind să nu priceapă.” (8:10) De aceea noi nu trebuie să ne înspade a spune secretele Domnului cu privire lucruri, pe care Apostolul îl numește: „Taină cunsă de veacuri și generațiuni, iar acum desfinților.” — Coloseni 1:26.

Se potrivește celor sfinți să cunoască aster; pentru că acum puterea care această cile dă lor, este de un preț deosebit în lupta încercărilor și piedecilor speciale ce stau înaintea lor. Misterul este acesta: Că se Dumnezeu dela început, că marele Liberato nu va fi numai Domnul Isus, Mântuitorul, cprinde și turma cea mică aleasă a vârstei eva — grânele coapte culese în epoca de recoltă lului și pe acei ce au fost culeși în timpul evanghelice dintre noraadele, popoarele, nealimbile pământului. Pe această Domnul în „Juvaere” „Și vor fi acestea țesăturile Meup care o pregătesc, zice Domnul Dumnezeu lachr 3:17) Juvaerele nu vor fi alecun (Isaia 63:13) nu vor fi gloriificate pe

t, lustruit și pregătit întreg numărul de aleși. cei Aleși, cei drepti, vor lumina ca soarele în ția Tatălui lor — pentru fericirea întregului omenesc. Ei împreună cu Domnul lor, Mirele, sînția antitipică a lui Abraam, vor îndeplini iunea dumnezească: „Prin seminția ta vor fi vântate toate neamurile de pe pămînt“.

MARE BUCURIE PENTRU TOT POPORUL“.

Iste vre-o mirare, că vestea despre îndurarea mnezeu după cum a fost anunțată acum nouă- ze sute de ani a fost o veste de pace, de bună față de oameni — față de toți oamenii? Este mirare, că în vederea celor ce vedem cu pri- desfășurarea planului lui Dumnezeu, îngerii rturisit păstorilor: „Iată, vă binevestim bucurie țare va fi pentru tot poporul, pentru că astăzi seut vouă Mîntuitor, care este Christos, Dom- Nu! Această veste este în deplin acord cu tele ce știm din Cuvîntul divin și cu toate e poate aștepta o minte sănătoasă și inteligentă n Creator atotînțelept, drept, puternic și atot-

De ce n'ar avea el plăcere să binecuvînteze pe linția din neamul lui Adam? De ce și-ar fi să mîntuiască numai un număr mic de aleși ceiață să-i osîndească la chinuri veșnice și ie pe mâna demonilor focului? Astfel de gân- escripturale au venit dela marele domnitor al recului însuși, care ar dori cu plăcere să abată eni dela Dumnezeu înțelepciunii, dreptății, și puterii — care ar dori să ne facă să credem

despre Dumnezeu nostru, ca despre un dușman ade- vîrat al neamului omenesc, care se bucură de sufe- rințele lor.

Cît de mult se potrivește cu aceste învățătura despre marea bucurie și fericire ce va veni fiecărui membru din neamul lui Adam, cuvintele din textul nostru, care spun că Isus este lumina adevărată a lumii — „pentru oricine vine 'n lume“. Cît de pline, cît de atrăgătoare sunt aceste declarațiuni! Cum ne asigură ele că Mîntuitorul lumii a fost marele „dar nespus“ a lui Dumnezeu pentru Adam și toți urma- șii săi — un dar a cărui valoare crește în ochii tu- turor sfinților Domnului în timpul de față, când ei zi de zi, rînd pe rînd ajung să cunoască pe. Chri- stosul lui Dumnezeu — o valoare care va crește în ochii lumii, când, în timpul epocii Mileniale, se vor bucura de bunătățile prețioase ce se vor da atuncia și vor veni în armonie cu Domnul și dreptatea lui — o valoare, care va crește în vecie cu cît se va arăta mai mult lungimea, lățimea, înălțimea și adân- cimea dragostei lui Dumnezeu.

Acei ce am fost favorizați, chemați de Dumne- zeu în timpul de față și care am văzut marea lumină cu ochii credinței și care am fost inspirați de Spiri- tul sfînt, și cari am fost călăuziți pe drumul credin- ței, la lumina lămpii — să ne bucurăm tot mai mult de bunătatea Dumnezeului nostru și să-l urmăm pe calea cea bună, întrebuițînd fructele și grațiile Spi- ritului și astfel să ne facem potrivii pentru moște- nirea celor sfinți în lumină, ca împreună cu dînsul să putem lumina în viitor ca soarele în spre fericirea tuturor neamurilor de pe pămînt.

A BINECUVÂNTA PE DUMNEZEU ȘI A BLESTEMA PE OAMENI

Limba nimenea dintre oameni nu poate să o domoliască; este un rău fără încetare, plină de venin aducător de moarte; Cu dînsa mîm pe Domnul și Tatăl și cu dînsa blestămăm pe oameni care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu; din aceiași gură iese binecuvîntare și blestem. Nu trebuie, frații mei, ca acestea să fie astfel.“ — Iacob 3:8-10.

(Continuare și completare din numărul de pe Noembrie)

UN IZVOR SĂ DEIE APĂ DULCE ȘI AMARĂ?

Apostolul întreabă: „Nu cumva izvorul aruncă eăși, deschizătura dulcele și amarul?“ Forma întrebării conține și răspunsul: Nu; ea este mai apă bună, sau numai amară. El disigur, a ne spune să întrebuițăm aceeaș regulă inimă și pentru gură. Cum este cu putință na noastră să fie reînnoită și gura noastră să ie cuvinte dulci de laudă pentru Dumnezeu și las timp cuvinte amare, invidie, ură, ceartă în sau cu privire la urmașii noștri?

COMOARA MINTII CELEI NOUI ÎNTR'UN VAS DE PĂMÂNT

...de număru singur mod în care se poate ... Scripturată de mai sus. El este

amintit de Apostolul Pavel (2 Corinteni 4:7): „Avem însă comoara aceasta (inima cea nouă, mintea cea nouă, firea cea nouă) în vase de lut.“ Nu că doară un Creștin are două naturi, pentru că acest gând este contrar științei biblice. Nu se poate admite nici o amestecătură de firi; ci că natura veche îndreptată prin credință în sângele lui Isus și prin părăsirea păcatului a fost consacrată la moarte, și prin conceperea de spirit am devenit creaturi noi în Chri- stos Isus. Totuși creațiunea cea nouă, este încă în embrion, și are numai mintea cea nouă care locuiește în lăuntru și-și propune să reguleze și să guverneze trupurile muritoare, cari sunt considerate moarte în- trucat privește voința cărnii.

De aceea când gura noastră exprima laudă din

inimă față de Dumnezeu, care ne-a binecuvântat, a ridicat picioarele noastre din groapa îngrozitoare și din tina murdară, și ne-a pus pe Stâncă Isus Christos, și a pus în gura noastră un cântec nou „Lauda Dumnezeului nostru“ dă înțelesul că în acest timp stăpânește mintea cea nouă, că, inima cea nouă izbucnește în corpul muritor, și iese prin buze spre binecuvântare și edificare, întărirea și încurajarea acelor cari aud. Astfel fântâna din inima noastră dă apă dulce, care aduce viață, binecuvântare, răcorire. Dar când limba noastră vorbește rău despre cineva, fie adevărat sau nu, aceasta arată, că mintea cea nouă, cel puțin pentru un timp este stăpânită de cea veche; arată că acum o altă fântână operează și folosește limba și gura, pentru a exprima cuvinte de răutate, ură, invidie, sfadă, reproșuri sau hulă de ori și care fel — blestemând sau injurând pe alții în măsură mare sau mai mică.

Aceasta dovedește că carnea nu este reținută, ținută moartă, înmormântată, în afară de vedere. Deaceea, o astfel de stare arată o slabă dezvoltare spirituală sau retrogresiune — scădere pe partea creaturii noi. Toți aceștia ar trebui să-și aducă aminte de cele ce spune Apostolul: „Timpul trecut al vieții noastre ajunge să fi făcut voința păgânilor.“ Iarăși, el zice: „Nu înfățișați membrele voastre ca arme de nedreptate; ci înfățișați-vă lui Dumnezeu, ca fiind vii dintre morți; și membrele voastre înfățișați-le lui Dumnezeu ca arme ale dreptății.“ — 1 Petru 4:3; Romani 6:13.

„CURĂȚIȚI ALUATUL CEL VECHIU“

Din acest punct de vedere noi ne putem mângăia dacă, privind înapoi, ne încredințăm că întru cât ne privește pe noi, a ieșit din aceeaș gură laudă pentru Dumnezeu și jignire, defaimare, calomnie, hulă sau una din aceste aplicațiuni rele în contra semenilor noștri. Aceasta ne dovedește că ne aflăm într-o stare nefavorabilă — bolnavi cu spiritul și că avem nevoie de a lua un purgativ; precum zice Apostolul: „Deaceea curățiți, aluatul cel vechi (răutatea, etc.), ca să fim frământătură nouă (neprihănită, curată)“, sau pâine adevărată ca reprezentanți ai Corpului lui Christos. — 1 Corinteni 5:7.

„FERICIȚI SUNT CEI CU INIMA CURATĂ“

Noi putem ști cu siguranță, că până ce noua creatură n'a câștigat o victorie adevărată asupra cărnei, nu vom câștiga mare răsplată care a fost promisă numai „acelui care biruște.“ Dară biruința nu stă în desăvârșirea cărnii ci în desăvârșirea inimii — voința, intențiile. În ce privește defectele trupesti, unele din ele, fără îndoială, cu toate năzuințele noastre de a le risipi, vor continua cu câtă vreme

suntem în carne. Deaceea perfecțiunea voinței mei, a intențiilor — „Fericiți sunt cei cu curată, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.“

Și mai mult, slăbiciunile și defectele nu variază numai după calitate ci și după înclinație. Unii sunt din natură înclinați mai mult la gentilitate, fineță, etc., alții înainte de ce a. acceptați de Cristos, puteau fi niște vase de p. cu totul grobiane, necioplite și aspre. Și d. fluiența comoarei dinlăuntru, „mintea cea nouă“ fi sigură în unele cazuri de a exercita un el. natură de a transforma și schimba vasul de l. tuși noi nu putem aștepta tot atât de mult schimbarea unuia ca de la a altuia. Noi nu puteam tepta o îndreptare complectă spre dreptate în riorul acelu om la care apucăturile necioplite, grobiane și negentileța sunt aproape zicând, în în vine și oase, precum la altul sunt înăscute țurile fine.

Odată ce cunoaștem această diferență între sele de lut“, noi, de sigur, trebuie să ne dăm mai mare silință ca să le îndreptăm pe ale n. Trebuie să ne amintim că relațiunea noastră f. ceilalți din Corpul lui Christos nu este fizică rituală; deaceea, dupăcum mărturiseste Apc. noi nu ne cunoaștem mai mult după carne, e biciunile, și cu înclinațiunile ei naturale, gro și nedelicate, ci ne cunoaștem întreolaltă numai spirit, după intențiile noastre, după inima r. — ca creaturi noi, nu ca cele vechi. — 2 teni 5:16.

Aceasta ne va face să avem multă milă de imperfecțiunile fizice ale altuia, câtă vreme tem asigurați că carnea nu reprezintă eul pe al fratelui nostru, mintea și voința sa. Deaceea trebuie să fim „bine-voitori față unii de alții“ dragoste unul față de altul“, să fim departe dori să vătămăm pe altul, să-l jignim sau să micim cu limba noastră, să simpatizăm între să facem bine unul altuia, și prin cuvinte de tate și mângăiere sau prin îndemnuri și co vorbite în iubire, se putem „întări unul pe al credința cea sfântă“ — în asemănarea lui Ch.

INȚELEPCIUNEA CEREASCĂ ȘI PĂMÂNTEASĂ

Continuând cu acest subiect, Apostolul că sunt două feluri de înțelepciuni, una cerească alta pământească, iar toți ai Domnului trebuie deosebească pe acestea și să caute ca a l. cea cerească. Apostolul zice, că unii pot fi cu rica, cari se pot socoti în biserică, cari s au cu biserică din motive de interes lumesc — cari au luat în considerare faptul că este o nota nabilă și cuminte în învățăturile Sempturni.

miră și pe care, probabil, o pot folosi înspre lor. Aceștia, se cuprinde în cuvintele lui, vor nați de a fi încăpăținați și să se mândrească lepciunea lor, și se vor „înălța” cu ea, dar și, formal, recunosc însușirile grațioase creștine: iubirea frățiască, bunăvoința, blândețea, răbdarea, totuși în inimă ei nutresc invidia și ambiția — ambiția de a avea nume mare — și pe aceia cari par a avea mai multe din decât ei.

Pentru aceștia, arată Apostolul, va fi greu, dar îl, de a încunjura *blăstăm*ul (vorbirea de rău, ea, batjocura) contra fraților. Pentru dânsii, ce, așa, va fi un lucru atât de natural, că nu evite aceasta, fiindcă inima lor nu e curată și n-au inima regenerată. Iar dacă inima lor a fost regenerată cândva ei acuma sau reintors ca iarăși în glod — ca un câine la vărsătura sa. Iar să știu pe aceia cari simt în inima lor și sentimente amare, că ei nu au motiv de mândrie, ci din contră, să recunoască, că odată au avut de rea starea inimii lor, nu sunt nici decum și ar trebui să înceteze de a minți contra lui de a înșela, de a fi ipocriți — să înceteze să continue de a pretinde o înnoire a inimii, de a fi în Isus Christos.

Pentru aceștia el le zice lămurit că înțelepciunea lor, înșelă, nu este dela Dumnezeu, nu este dela sfânt: „Această înțelepciune nu vine de sus, pământească, carnală, diavolească, pentrucă învidie și zavistie, acolo este nerânduială și lucru rău (de așteptat) — și toate faptele rele. 1 Cor. 3:15.

Este clar că deși Apostolul Iacob adresează le sale către toți aceia ce se numesc izrailiți, dar, totuși el se adresează mai cu seamă acelor cari se numesc învățători ai bisericii, și se cred într-o măsură mare înțelepciune. Iar cuvintele lui ne aduc aminte de cuvintele Apostolului când a vorbit de diferitele daruri împărțite de Dumnezeu. El pare să atingă pericolul acelor cari au daruri mari, și pentru a explica acest principiu al lui Iacob, el zice:

„Ă VORBESC ÎN LIMBILE OAMENILOR ȘI ALE ÎNGERILOR IAR IUBIRE NU AM...”

Deși pot vorbi în limbile oamenilor și îngerilor și în iubire, ar însemna că eu am devenit un răsunător sau o cimbală, care de fapt face zgomot, dar nu simte nimic — și atunci eu n'am nici un dar, nici un sort, cu aceia cari au spiritul lui Dumnezeu. De-aș avea darul profetiei, și aș înțelege misterele și știința, și de-aș da toată averea mea pentru hrana saracilor, și să mă las să mi se

ardă trupul, și dacă n'am iubire n'au folosit nimic. 1 Corinteni 13:1-8.

Astfel apostolul declară răsvedit că cunoștința și oratoria nu sunt dovezile cele mai însemnate, ci iubirea, care nutrește sufletul și se respiră prin toate afacerile vieții, și care mână trupul nostru muritor, este adevărata probă — o dovadă despre legătura noastră divină. El arată, că aceia cari au primit daruri dela Dumnezeu înainte de ce au intrat în legătură mai strânsă cu Dumnezeu, pot să devie un metal răsunător și cimbă, și în felul acesta ei devin „nimică,” dacă pierd iubirea, dacă pierd spiritul lui Christos; pentrucă „cine n'are spiritul lui Christos, acela nu este al Lui.”

E bine ca poporul Domnului să-și însemne bine aceste învățături dumnezeiești dela doi din cei mai de seamă Apostoli, și să-și aducă aminte, că oricât de valoroși ar fi ei, frații nu trebuie să considere nici *darul oratoriei* (predicei) nici al *științei* ca o dovadă sigură că se găsește pe calea adevărată, și nici aceea că influența lor n'ar putea fi păgubitoare în loc de folositoare. *Motivul* principal care conduce pe oricine-i considerat a fi un serv al bisericii, un serv în lucrurile sfinte, ar trebui să fie înainte de toate *spiritul iubirii*. Noi nu voim să zicem cu aceasta că cunoștința și capacitatea trebuie nesocotite cu desăvârșire, ci credem că aceste trebuie considerate de o importanță secundară și nu principală, după cum se obișnuiește întotdeauna.

Alegeți din sânul vostru oameni sfinți, plini de spiritul sfânt, ca să ieie asupra lor sarcina intereselor spirituale ale diferitelor grupe ale poporului Domnului. Iar în ce privește operația divină cum se va manifesta acest spirit sfânt, și prin urmare, asupra calităților, cari trebuie să se întrunească în servii bisericii, vezi 1 Corinteni 13:4-8; asemenea 1 Petru 1:22, 23; 2 Petru 1:1-13. În spre binele lor propriu, ca și în al bisericii, toți aceia cari au alte calificatii dau dovadă de mândrie și de dorința de a stăpâni moștenirea Domnului (biserica), sau cari arată învidie, ură, amărăciune, clevetire — aceștia trebuie trecuți cu vederea, fiindcă au spiritul cel rău, care nu vine de sus, ci este pământesc, sensual, diavolesc. Ei sunt învățători nepotriviti, și vor să producă mai mult vâlvă decât bine, cu toată știința ce o au.

„INTELEPCIUNEA CARE VINDE DE SUS” ETC.

Continuând Apostolul nu lasă nici o îndoială asupra înțelesului acestora cuvinte, pentrucă el descrie lămurit drumul și fructele înțelepciunii cerești, zicând: „Înțelepciunea ce vine de sus este curată, adevărată, cinstită, sinceră, nu îmbrăcată, nu folosită ca o haină de lumină pentru a înșela și a să acoperi

egoismul, răutatea, ura, ambiția; ea nu tratează cu păcatul, necurătenia, în vre'o formă oareșcare.

Ea este „*pașnică*“ — departe de a avea dispoziție pentru ceartă, „*mintea cea nouă*“ dorește pace; ea va lupta serios pentru credința odată dată sfinților, dar ea nu se va lupta numai din dragoste pentru ceartă, dragoste pentru hartă; din contră, mintea cea nouă, este aplicată spre pace, ea ar prefera întrucât să poate, să evite un punct neînsemnat decât se ajungă la ceartă; ea iubește pe dușmani și simpatizează cu durerea lor.

Ea este „*învoitoare*“ — nu grobiană, necioplită, neîndemânică în acțiune, cuvânt sau ton; și dacă vasul de lut prin care vorbește, are înăscută din natură grosolănia, „*mintea cea nouă*“ regretă și se luptă în contra ei, și caută să-le biruiască; și când jignește pe cineva este gata să șteargă cu multumire durerea.

Ea este „*ascultătoare*“ — ușor de apropiat, nu e mândră, desprețuitoare, aspră sau crudă, ea este tare în materie de principii; principiile nu pot fi schimbate sau știrbite, ele aparțin lui Dumnezeu. Dar deși susține principiile acest spirit al înțelepciunii arată bunăvoința spre moderare, prin aceea că recunoaște părțile bune ale dușmanului său, și aduce motivul de ce nu se poate face nici o schimbare cu privire la legea și principiile dumnezeiești.

Ea e „*plină de milă și roade bune*.“ Ea se bucură de toate lucrurile făcute cu dragoste și bunăvoință; ea simte plăcere de a lucra pentru alții; ea simte plăcere nu numai de a arăta bunătate față de animalele mute de sub grija ei, ci și mai cu seamă față de frați cu privire la greșelile lor. Ea este bună și în familie — nu fiind aspră, ci generoasă, blândă, binevoitoare. Ea este generoasă și față de dușmani, și față de cei ce se ceartă — nevoind să câștige o biruință, nici pentru adevăr, care se fie vătămătoare, nici violentă, fără milă față de cel împotrivor.

Este „*fără părtinire*“. — Ea iubește pe cei buni, drepti, ori unde se găsesc ei și se împotrivesc celor nedrepti, necurați și nesfinți fie ei printre prieteni sau dușmani. Dreptatea ei este de felul cel mai strict împreunată cu bunătate; ea nu va admite o greșală la un frate, numai pentru aceea că este frate, ci îl va dojeni cu aceeaș gentileță și blândeță, amintind expunerea tuturor la atacurile lumii, cărnii și a diavolului. Nu va neglija de a vedea virtutea la dușman, nu va ezita de a o recunoaște. Adevărul este principiul ei nu prejudiciul, nici simțul de părtinire sau sectă.

Ea este „*fără făfărie*.“ — Ea este pe deplin curată; ea n'are nevoie să simuleze dragostea, pentru că ea însăși este dragoste; ea n'are nevoie să îmbrace un exterior amabil și să suprimă simțeminte

de mânie, invidie și ceartă; pentru că ea este toate acestea. Faptele trupesti și ale diavolu fost reprimare, iar inima a fost justificată, c sfințită lui Dumnezeu, reînnoit în gândiri, în voință și acuma este plin de comoara spiritului

Având în vedere aceste principii, să exar iubiți cititori, mai serios ca niciodată natur veche, încercările și stăruința de a pune stă pe limba noastră. Din ce în ce mai mult să țuim în noi și în alții, această înțelepciune, ce a cărei acțiune este descrisă așa de puternic Apostol. Trebuie să ne stăruim ca să punem în viciul Domnului ca servi ai Săi, cele mai înse membre, cele mai cu vază și mai serioase. I rele noastre sunt membre folositoare, conș Domnului; noi le putem folosi în propovăduir durării, în spre gloria numelui Său și înspre poporului Său. Măinele noastre încă sunt folos dacă sunt puse în serviciul Domnului. Urechile noastre încă sunt de mare folos pentru serviciu pentru a-l auzi pe Dănsul, a refuza de a auz și în felul acesta de a desaproba răul și de a exemplu bun pentru alții. Ochii noștri sunt o mare binefacere dela Domnul, și ei încă trebuie ținuți dela rău, dela plăcerile ochiului și dela mândria vieții și trebuie să fie niște instrumente a vilor dreptății, pentru a vedea binele, pentru a ne ajuta să cunoaștem voia *Dumnezeului* nostru

„LIMBA STĂRNEȘTE FOCUL GEHENEI“

Dar din toate membrele noastre cel mai cu influență este limba. Influența limbii întrece a tuturor membrilor la un loc. Deaceea, de a în serviciul Domnului este opera cea mai de a a poporului Domnului, în ce privește trupul l ritor și serviciile ce le aduce acesta Domnului ține cuvinte de dragoste, iubire, ajutor — d ori n'au schimbat întreg cursul vieții!... Da! mult au influențat asupra destinului popoarel cât de adeseori cuvintele rele, nefrumoase, ca toare, au produs mari nedreptăți, au asasinat tații, etc. Dupăcum declară Apostolul, limbă capabilă de a da foc întregii naturi — stărnii siuni, ceartă, dușmăniei neașteptate. Nu e mărturisește el, că aceste limbi „aprend focu nei“ — calea la a doua moarte.

Servitorii publici ai Bisericei sunt într'o oareșcare specială „*limbile*“ ei, și ce importan ei pentru bine sau rău, pentru fericirea și în poporului Domnului, sau pentru jignirea mul lor! Cât e de necesar ca toate limbile vitoare a Corpului Domnului — să fie așa, și așa, cum îndreaptă spiritul Său! Influența lor

numai asupra acelor care formează Biserica, măsură mare ei sunt auziți și în afară. Și principiu se referă la fiecare membru individual al bisericii, când se folosește de membrul său, El poate să se folosească de ea cu înțelepciune fără înțelepciune, cu înțelepciunea cerească pământească. El poate să o folosească pentru a distruge credința și caracterul, zădărniciind dragoste și credință, sau o folosește pentru a clădi grațiile spiritului. Apoi s'au convins de adevărul cuvintelor Apostolului — că limba poate foarte ușor murdări în trupul, Biserica și să puie în foie cursul natu- ralizând pasiunile rele și înclinațiunile firilor

decăzute. Cât de puțini din poporul lui Dumnezeu au biruit asupra limbei în măsura de a o face sclavă voinței lui Dumnezeu ca să poată face bine și numai bine, tuturor cu cari vin în atingere. Deci, iubitorilor și scumpilor cetitori, să fim pe deplin hotărâți că prin mila lui Dumnezeu (care ne este promisă spre ajutor) noi vom dovedi un progres mai mare în stăpânirea acestui membru de tot important al Corpului, și-l vom face să se supuie, să asculte și să servească pe deplin Regelui regilor și Domnului domnilor — aceluia, „Care ne-a chemat din întunec la lumina Sa minunată“.

Watch Tower, 15 Septembrie și
1 Octombrie 1917.

CURĂȚIREA SANCTUARULUI ȘI CELE 2300 DE ZILE (DANIL 8:10-26.)

CAPITOLUL IV.

(Continuare din numărul trecut)

„Care a fost partea acelor din clasa sanctuarului cari rat liberi de „jugul sclăviei,” și au continuat a cunoaște ul?”

esei mulți din aceia ce reprezentau Sanctuarul la început deveniri iarăși însărcinați în jugul ; acei însă ce ș'au păstrat libertatea și au a cunoaște pe Domnul au reprezentat și pe parte Sanctuarul curățit, și au fost de atunci nducerea Domnului și mult binecuvântați.

„Dacă rătăcirile mângăitoare au fost delăturate în lucrare fericită de restaurațiune în casa Domnului să epta ca să urmeze?”

acă la 1846 s'a întâmplat curățirea dărămă- și a urăciunii pângăritoare, timpul de atunci d trebuie să fie un timp de punere în ordine irilor remase, și a desvălirii și desvoltării

planului măreț a lui Dumnezeu — adevărurile pre- țioase ce trebuiau puse la locurile remase goale în urma măturării gunoierului de rătăcirii.

Aceasta lucrare își are cu drept cuvânt locul acuma, și să sevrșește, adică, descoperirea adevă- rului, cercetarea și aprețierea frumuseții lui. Noi mulțumim lui Dumnezeu pentru privilegiul de a fi cu alții dimpreună ocupați în munca această fericită, de a readuce din captivitatea Babilonului cel mare (un anti-tip celui vechiu) vasele de aur (adevărurile prețioase) a casei Domnului (Ezra 1:7-11; 5:14; 6:5) și a le pune de nou la locul lor în Sanctuar. Și noi oferim salutări de frăție tuturor conlucrătorilor din munca aceasta fericită și membri în corpul Unsului. „Fericite sunt slugile acelea, pe cari venind Domnul lor, le va găsi făcând astfel.“

TIMPUL SECERISULUI

CAPITOLUL V.

ECERISULUI DUPĂ CRONOLOGIE. — SCOPUL SĂU ȘI INSEMĂTATEA CEA MARE. — PUNCTUL CEL MAI INSEMĂT AL PROFȚII- REGĂTIRI PENTRU SECERIS. — INSEMĂTATEA ÎNTRUNIREI TOATE LA UN PUNCT A MĂRTURISIRILOR PROFETICE. — PREZENȚA DOM- NULUI — OBIECȚIUNI LA LOC, RĂSPUNSE. — ÎNTRAREA ÎN BUCURIA DEPLINĂ A DOMNULUI NOSTRU.

„Secerișul este sfârșitul lumii.“ — Matei 13:39.

„Pentru ce i se potriveste perioadei „timpul sfârșitu- iele acesta? Și ce nume să dă celor din urmă 40 din i de 115 ani?”

ETATORUL cu grije va fi băgat de seamă, că pe- da numită „Timpul Sfârșitului“ este foarte potrivit astfel decând în ea să sfârșește nu numai veacul e al evangheliei, ci tot în ea se întrunesc și toate

profețiile de timp cu privire la închiderea veacului acesta, unde ele își ajung îndeplinirea. Astfel de cetitori vor fi ob- servat însemnătatea cea mare a celor 40 de ani din urmă ai acestor 115 ani (1874—1914), cari se numesc, „sfârșitul“ sau „secerișul.“

2. De ce este „secerișul“ periodul cel mai însemnat din toată epoca evangheliei? Și care este scopul lui?”

Perioada aceasta scurtă e cea mai însemnată și cea cu mai multe întâmplări, din întreg veacul. Căci în ea trebuie să se adune și să se dispună de întreg fructul veacului, și țarina, care e lumea (Matei 13:38), trebuie să fie curățită, arată și pregătită pentru un alt semănat și secerat — pentru veacul Milenial. Întâmplările din perioada secerișului vor fi foarte însemnate; și totuși lumea nu le va putea cunoaște până când mijloacele sale potente, deși nerecunoscute, nu-și vor fi îndeplinit munca lor hotărâtă. De fapt, e bine să ținem în vedere, că secerișul acesta nu înseamnă secerarea lumii întregi, ci numai a bisericei creștine; și nu se referă la mohamedani, brahmani, buddhaiști și alții, ci numai la adevărata biserică a lui Christos, și la acei cari mai mult sau mai puțin sunt în legătură cu ea, adică la „creștinism.“

3. Cari vor fi pozițiile deosebite ocupate de biserică și lume în decursul acestui period?

Deși în decursul perioadei întregi, lumea va fi în deplină necunoștință de caracterul și însemnătatea ei, totuși va fi cu teamă și groază față de desfășurarea întâmplărilor sale ciudate. (Isaia 28:21) Mica turmă de urmași consacrați ai Domnului, ce trăește acuma, se bucură de mult mai multă lumină de cum a fost prilejul vre unui înainte de acest timp. Căci în perioada aceasta se adună toate razele mărturiilor profetice într'un punct mare arzător și luminează ochiului credinței întreg planul lui Dumnezeu și dezvoltarea sa trecută, prezentă și viitoare.

4. Ce lucrare de pregătire pentru binecuvântările mari ale secerișului a avut loc printre poporul Domnului dela 1799 începând — „timpul sfârșitului?“

Dela începutul timpului sfârșitului — 1799 — Dumnezeu a pregătit pe „poporul său sfânt“; „sanctuarul“ său, pentru binecuvântările cele mari ce a avut în gând a le revărsa asupra lui în acești patruzeci de ani de seceriș; cari binecuvântări au a servi de asemenea ca pregătire deosebită pentru intrarea lor împreună cu Christos în deplinătatea bucuriei și moștenirii alături cu el, ca mireasa sa. Tocmai la „timpul hotărât“, 1799, la sfârșitul celor 1260 de zile, s'a frânt puterea Omului Păcatului și a marelui asupritor al bisericei și i s'a luat stăpânirea. Cu o lovitură a puternicei sale mâni a lovit aici Dumnezeu lanțurile Sionului și a lăsat drum liber celor asupriți. Și întreaga clasă a eșit, clasă „sanctuarul“, „poporul sfinților“, slab și beteag și schiop și aproape gol și orbit de întunerecul prinosorei și de murdăria și mizeria servilizmului papal. Sărmane suflete! Au încercat a rămânea credincioase Domnului în mijlocul flăcărilor mistuitoare ale prigonirei, ținându-se strâns de crucea lui Christos, când li s'a răpit aproape ori-ce alt adevăr, și au încercat cu îndrăzneală a elibera pe cei „Doi Martori“ (Testamentul vechiu și nou) a lui Dumnezeu, cari au fost legați timp atât de îndelungat și au profetizat numai în sacii limbelor moarte. — Apocalipsul 11:3.

5. Cum a condus Dumnezeu prin înțelepciunea sa pe clasa Sanctuarul până la an. 1846?

În înțelepciunea sa Dumnezeu nu i-a covârșit prin răul cel mare de lumină, ce l'a dat acum sfinților. I-a condus numai pas de pas, mai întâi curățindu-i de necurățiile papizmului, cari mai rămăseseră încă. Și precum a condus-o

Dumnezeu, așa l'a urmat clasa Sanctuarul. Ea a recu-vocea Păstorului Bun după sunetul adevărului, care la iveală greșelile cele vechi, până la 1846, care marchează profetia, când un mic cerc al „poporul ților“, „sanctuarul“ era să fie eliberat de greșelile mului, a fost curățit de pângăriri și gata a înlocui necurate cu principiile cele curate și prețioase ale bisericei, pe cari Christos și apostolii au zidit odinioară. Incetul cu incetul au fost îndrumați a aștepta cea mare a binecuvântărilor, în reîntoarcerea Dinuși la secerișul veacului. Cercetările lor sârgu-și dorința vrednică de laudă de a cunoaște lucrurile îngerii doresc să se uite de aproape (1 Petru 1:12) fost binecuvântate cu prisosință, — cu toate că dor nu li a fost îndeplinită cu desăvârșire.

6. Ce urmări a avut asupra puținilor credincioși a Sanctuarului desamăgirea din 1844 și întârzierea de de ani? Care a fost vestea Secerișului din partea „rilor“ când au ajuns la împlinirea celor „1335 de z numai cine este în stare a primi vestea aceasta?“

Astfel puținii credincioși au fost îndreptați în tul adevărului, plini de spiritul lui, au fost curățiți părți pe deplin de lume, au fost purificați de în-și au fost conduși spre încredere mai umilită față de nezeu prin școala dezamăgirii ce a experimentat-o 1844; și întârzierea prevestită de treizeci de ani a-tat răbdare, umilință și supunere cu iubire în ce până când veghetorii la sfârșitul celor 1335 de zile timpul secerișului) au auzit vestea de bucurie și trimiși a o vesti la întreaga clasă a sanctuarului Mirele!“ Și toți cari fac parte din clasa aceasta și c odată ce cunosc însemnătatea ei, să alătură și strig „Iată Mirele!“ Și vestea aceasta a secerișului menită cei sfinți, va merge mai departe și va rășuna până va la toți cei consacrați și credincioși. Vestea nu e pent acuma ci cu deosebire numai pentru Mireasa în p a lui Christos. Domnul nostru pentru nici o altă e e Mire. Cunoașterea prezenței sale se va aduce lume noștință pe altă cale și mai târziu. Numai cei cor clasa sanctuarul, e în starea de a primi adevărul Pentru „oștire“, cu numele creștină, precum și penti aceasta e nebunie, și nici că le pasă de a cerceta arătate.

7. În ce fel a pregătit Domnul pe poporul său c în periodul acesta, atât sufletește cât și intelectual (Adecă în inimă și cunoștință).

În felul acesta nu numai a pregătit Domnul poporului său și l'a condus pe cărări cari nu le cu ci pentru timpul acesta când a fost lipsă de mult a creat mijloace minunate spre studiarea bibliei, pre pildă concordante și diferite traduceri prețioase al Scripturi; precum și mijloace minunate de tipărire și lățire a adevărului, precum și înlezmirile unei generale, așa încât toți pot ceti și cerceta pentru șiși și în felul acesta pot afla adevărurile arătate sp țumirea proprie; și aceasta între împrejurări pacin încât nimenea nu poate să-i conturbe sau să-i înfr dacă dovedesc deplină libertate de conștiință.

8. În vreme ce fiecare profetie de timp a servit bine deosebit, care a fost punctul central al mărti unită?

upă studierea amănunțită a capitolelor premergă-ale volumului acestuia și a celui de mai înainte, cetiugetător va fi observat, că toate profețiile de timp, când fiecare dintre ele are și îndeplinește un scop și hotărât, cu dovada lor unită și conglăuitoare, este un scop de căpitenie, prin dovadă directă sau tă sau prin dovada că întărește una pe cealaltă, ea cu siguranță și precizie data venirii a doua a lui nostru și a înființării împărăției sale pe pământ; asemenea diferitele trepte de dezvoltare și mijloacele arei în decursul perioadei secerișului.

Ce întâmplări mari, încă viitoare; aveau să fie amână la a doua venire a Domnului, a cărui prezență și va fi să le îndeplinească atunci, după cum a fost it?

entru ca forța acestor diferite linii profetice să o pu- moaște în deplina ei însemnătate asupra acestor ade- de căpitenie, să le adunăm toate într'un punct și să am cum se unesc razele acestea ale mărturiei și se înă în mod conglăuitor și arată lămurit faptul pre- nu că Domnul vine, sau că va veni nu peste multă . ci că a venit, că el acum, în secerișul sau în sfâr- eacului creștinesc, care trece sau intră în veacul al ce să revărsă, e prezent ca Rege spiritual și își în- ză împărăția Sa spirituală. Au văzut, că au să fie uri de întocmire de nou a tuturor lucrurilor." (Fapte Am văzut și aceea că Domnul Dumnezeu „a pus o zi“ l de o mie de ani), în care să judece lumea în drep- rintr'un bărbat, pe care l'a rânduit, după-ce dete tu- credință prin aceea că l-a înviat dintre morți." (Fapte

Am văzut, că veacul creștinesc a fost timpul de in- e sau ziua judecâței bisericești, și că se sfârșește cu rea și preamărirea acelor, cari împreună cu Chris- în decursul zilei judecâței lumii, în decursul timpu- întocmire, a totului de nou vor trăi și domni o mie i. Și de asemenea am văzut, că împărățiile lumii ia sub principele întinericului, Satana, trebuie să facă mpărăției lui Dumnezeu sub Regele gloriei. Toate întâmplări însemnate au trebuit să se îndelungească a a doua venire a Domnului nostru, a Regelui, a Mi- Secerătorului, a cărui prezență și fapte, precum e pro- e va aduce la îndeplinire.

1. Ce scop s'a servit prin ciclul iubiliar în legătură cu 'entoarcei Domnului nostru? Și ce legătură a avut și profeții cu mărturia dată prin ciclurile iubiliare?

nii simbolice de bucurie, sau ciclurile Iubileilor, arată 1874 ca data venirii a doua a Domnului nostru; și punctul adevărat al timpului a fost ascuns într'un it de măestru, încât n'a fost cu puțință al descoperi e de „Timpul Sfârșitului.“ Și mărturia aceasta s'a it îndoiit din nouă puncte de vedere — din punctul ere al Legii și din cel al Profeților — iar amândouă it cu totul neatârătoare unul de celalalt și totuși la lămurite și convingătoare.

1. Ce legătură are a doua venire a Domnului în toamna a cu venirea sa întâie? În cari trei feluri este arătată a Domnului nostru în paralela celor două Seceri- Că de departe în seceriș merge paralela?

alea amunată a timpului jidovesc și creștinesc ne- de a se sfârșește în sfârșituri nouă. A doua venire a lui nostru în sfârșitul sau secerișul veacului evan-

ghelic, care a căzut pe toamna anului 1874, cade pe un timp care e tocmai paralel cu timpul venirii Sale dintâi, la sfârșitul veacului jidovesc. (Asemănă tabelele cari arată raportul acesta corespunzător, Volumul 2, pagina 222 și 223). Precum fiecare trăsătură însemnată a timpului evan- ghelic e marcată prin o paralelă corespunzătoare în întoc- mirea timpului jidovesc, așa aflăm că și întâmplarea aceasta, cea mai însemnată, care se învață prin anul iubili- ar își are paralela sa corespunzătoare. Prezența Domnului nostru e arătată în amândouă timpurile sau dispenzațiile ca cea a Mirelui, a Secerătorului și a Regelui. Chiar și mișca- rea din partea fecioarelor, cari merg a întâmpina Mirele, dezamăgirea lor, și timpul de așteptare de treizeci de ani, își are paralela sa atât în ce privește timpul, cât și impre- jurările și întâmplările ce au avut loc. Și paralelizmul merge mai departe până la sfârșitul desăvârșit al secerișului vea- cului acestuia, până la răsturnarea împărățiilor creștine cu numele, cari de fapt sunt „împărății ale lumii acesteia“, și până la desăvârșita înființare a împărăției lui Dumne- zeu pe pământ după anul 1914, termenul din urmă a tim- purilor păgâne. (Vezi volumul 2, cap. 4) Vârtejul și căde- rea aceasta ce vine, după cum am văzut, a avut în dără- marea desăvârșită a Ierusalimului și în căderea desăvârșită a întocmirilor jidovești, în anul 70-73, o altă paralelă, care corespunde atât în ce privește timpul cât și împrejurările.

12. Cum a fost prevestită prezența Domnului de pro- fetul Daniil? Care a fost cheia la cele „1335 de zile“? (Dan. 12).

Iarăși am aflat că a doua venire a Domnului nostru e arătată de profetul Daniil (12:1); însă astfel încât a rămas ascunsă, până când întâmplările cari au fost prezise de profeți o vor premerge-o, și vor trece în istorie ca fapte împlinite, când am fost conduși să vedem, că omul care a fost ascuns sub numele de „Mihael“, de fapt e acela ce arată numele său, adică — unul ca Dumnezeu, „Principele cel mare.“ Da, noi îl recunoaștem ca fiind — „Solul Legămân- tului“, „Dumnezeu (stăpânitor) puternic“, „Părinte (dătă- tor de viață) etern“ (Daniil 11:22; Isaia 9:6), care se va scula cu putere și autoritate, spre a îndeplini opera resta- tornicirii tuturor lucrurilor și a dăruii viață veșnică milioa- nelor de oameni morți și muritori pe cari ia răscumpărat cu sângele său cel scump. Și după-ce cele 1335 de zile din Daniil 12 le-am urmărit până la sfârșitul lor în aceeaș dată, acum putem pricepe pentru ce îngerul care s'a referit la data aceasta a strigat cu vocea tare: „Fericit cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile!“ — anul 1874.) Și să nu trecem cu vederea că la socotirea timpurilor simbolice arătate aici ne-am folosit de cheea ce ne-a fost dată după felul și forma cum ne-a fost arătată întâia venire a Domnului, adică, că o zi simbolică însemnează un an. Astfel aflăm dovedit lămurit în Scrip- tură că timpul venirii a doua a Domnului nostru ar fi, anul 1874, și anume Octombrie al acestui an, precum s'a arătat în Volumul 2, cap. 6.

13. Cum putem noi pune în conțelegere neînțelegerea vădită dintre Oct. 1872, ca începutul la a șeptea mie de ani, și Oct. 1874, ca datul re'ntoarcei Domnului nostru și ince- putul timpului de restatornicire?

Insă aceasta nu e totul. Chiar și unor cercetători sâr- guincioși le-a mai putut rămânea unele piedeci rezonabile

1) Anul jidovesc se începe cu Octombrie, prin urmare Octombrie 1874 e tot de fapt începutul anului 1874.

în credința prezenței Sale, și noi dorim ale vedea delăturate toate acestea. S'ar putea întreba de pildă, cu tot dreptul: De unde vine aceea că Cronologia Biblică corectă arată anul 1872 ca începutul mii de ani a șaptea, adică al mileniului, iar ciclurile anului iubilar arată că 1874 e data venirii a doua a Domnului nostru și începutul timpurilor de restatornicire?

Deosebirea aceasta învederată între data venirii a doua a Domnului și între începutul la a șaptea mie de ani, la prima vedere se pare că ar însemna, că aici undeva în socoteala cronologică nu ar fi ceva la loc, iar aceasta a avut de urmare o cercetare amănunțită sârguincioasă, însă tot cu acela rezultat. Cugetare mai deaproape însă dovedește, că Dumnezeu ține punctuos timpul Său, și că punctul acesta nu face excepție acestei socotele exacte. Ne vom aduce aminte, că socotirea cronologiei s'a început cu crearea lui Adam, și că Adam și Eva au petrecut un timp oarecare, înainte de a veni păcatul. Tocmai cât a ținut aceasta nu ni e spus, totuși doi ani nu s'ar părea a fi o socoteală improbabilă. Înainte de crearea Evei a trebuit Adam să trăiască destul, pentru a simți lipsa unui ajutor (1 Moise 2:20). El a venit în cunoștință și pretenie cu toate animalele și le a pus nume. El a cunoscut toți pomii și toate plantele Raiului. Atunci a urmat crearea Evei; și câtva timp totuși a trebuit să treacă în gustarea împrejurimei desfătătoare, înainte de ce a venit jarul arzător al păcatului.

Amintind toate acestea cu greu putem cugeta, că în starea nepăcătoasă s'ar fi petrecut un timp mai scurt de doi ani; și timpul dintre sfârșitul celor 6000 de ani și începutul timpului de Restatornicire, ne aduce la concluziunea (urmarea) că timpul dintre crearea lui Adam și venirea păcatului, când împărăția lui Dumnezeu reprezentată în Adam a fost pe pământ, nu a fost socotit ca o parte a celor șase zile a răului. Cele șase mii de ani în cari Dumnezeu a permis răului să domnească, înainte de venirea la a șaptea mie de ani, a timpului de restatornicire, datează dela venirea păcatului pe lume. Și deoarece timpul restatornicirii s'a început cu Octombrie 1874, atunci datul acesta trebuie să fie sfârșitul ai celor 6000 de ani ai domniei păcatului; și deosebirea dintre data aceasta și dintre cele însemnate în cronologie dela crearea lui Adam, arată perioada timpului fără păcat din rai, care de fapt se ține de stăpânirea dreptății.

14. Cum am putea armonia aparenta contrazicere de a fi Domnul prezent în 1874 și timpurile păgânilor nu se sfârșesc decât abia la 1914?

Mai departe, ce la prima gândire s'ar părea ca o neexactitate (contrazicere) că Domnul ar fi prezent la sfârșitul anului 1874, și că timpurile păgânilor nu s'ar sfârși înainte de 1914 — se arată tocmai contrar, ca fiind în cea mai deplină conțelegere cu dezvoltarea planului lui Dumnezeu pentru „bătălia zilei celei mari“, și consună pe deplin cu ce a profetizat Daniil (2:44): „În zilele regilor acestora va ridica Dumnezeu cerului un regat;... el va sfârși și va nimici toate acele regate.“ Trebuie să fie deci tocmai așa, precum am aflat: Domnul nostru trebuie să fie prezent, trebuie să probeze și cerce pe membrii vi ai bisericii sale, trebuie să-i înalțe, să-i aducă la fericire și să-i facă părtași la puterea și vaza ce o va dezvolta în decursul mileniului. (Apocalipsul 5:10; 20:6) Și mijloacele și uneltele cari vor duce la îndeplinire ordinele sale (deși ele însăși în deplină necunoștință despre scopul ce îndeplinesc) trebuie să fie nuse în mișcare — sfărâmand și nimicind toate

asa numitele „națiuni creștine“ de acum. „Impărătașii mei acesteia“ chiar și când vor fi mistuite prin înfrângerea lui Dumnezeu, vor fi cu totul în întunecare în ce privește adevărata cauză a căderii lor — până când la s' „acestei zile a mâniei“ li se vor deschide ochii pri- așa încât vor vedea că a început o eră nouă și vor că Emanuel și-a luat puterea sa cea mare și s'a î stăpânirea cea măreată și dreaptă.

15. În vreme ce profețiile timpului arată a. 1874 tul venirii a doua, ce alte dovezi mai departe, pre Domnul și profeți, s'au găsit care întăresc aceste matematice?

Până când în felul acesta profețiile de timp nu și sunt una cu aceea, că 1874 e data prezenței a Domnului nostru, și ne dovedesc aceasta cu exactitate tematică, ne aflăm cutropiți de dovezi de alt fel. Că mite semne deosebite, prevestite de Domnul nostru apostoli și de profeți — cari au a premerge venirii a Domnului, acum sunt recunoscute lămurit ca înde Noi vedem că Ilie cel făgăduit a și venit: că învățat tocmai precum s'a profetizat, a fost respins; și că mare trebuie să urmeze timpul marilor strămtorări; Antichrist, Omul prevestit al Păcatului, încă s'a ar și-a îndeplinit stăpânirea sa lungă și groaznică și î stăpânirea tocmai la „timpul hotărât“ (1799). Cu sanctuarului — precum s'a prorocit — încă s'a înt și anume cu destul timp înainte de 1874 pentru a „un popor Domnului“ — un popor, care să fie în c așteptare a venirii sale a doua — tocmai precum menea lucru înaintea venirii sale dintâi a pregătit por pentru primirea sa atunci.

16. Cum să unește datul 1874 cu profeția lui despre „Michael“ și „timpul sfârșitului“?

Noi aflăm, că data 1874 de asemenea e în conțelegere cu profeția lui Daniil (12:1), care pune venirea lui „pe „timpul sfârșitului“ — aceasta e cam între 1799 și ca urmare și efect al strămtorării celei mari. Când zeci și cinci de ani ai acestei „zile de pregătire“ voltat împrejurările potrivite pentru începutul muncii cele mari, atunci a sosit Domnul — liniștit, „pe ne cu ochii“ — așa „precum s'a dus.“

17. În ce fel s'ar putea mai bine întipări și apre fețiile de timp și obiectul lor central asupra Secu asupra minței? (Vezi diagramele).

Punctul de căpetenie al profeției timpului în spre seceriș, spre prezența Domnului și spre înființarea părăției, se va întipări în minte prin studiarea amănunțită a planurilor ce le arătăm aici. Unul arată paralela veacul creștinesc (evangelic) și dintre simbolul său, jidovesc, și cum sunt arătate diferitele trăsături în șul acesta prin profețiile cele mari, iar celălalt în presată arată istoria lumii lângă biserica lui Dumnezeu adevărată și cea simbolică (jidovească și creștină) și la iveală aceleași măsuri profetice cari se referă la

18. Ce legătură matematică este între mărturia ței a doua a Domnului, acum, și dovezile date de la venirea sa întâi?

Astfel să împreună toate razele profeției în „acesta al „sfârșitului“, și punctul central e „seceriș“

prezenței Domnului nostru și al înființării mult de-impărății. Și deoarece noi cunoaștem însemnătarea mare a faptului acestuia și schimbările dispenzațio-nemnate ce ele introduc, și mulțimea felurilor de

dovezi profetice, ce le arată, și fiindcă vedem cât de cu grije suntem instruați (îndreptați) în ce privește felul și forma manifestării (arătării) sale, așa încât nici un fel de piedecă nu poate să fie înaintea credinței noastre cu privire la cunoașterea prezenței sale, se bucură inimile noastre cu bucurie nemărginită.

Cu de zece ori mai multă mărturie să dă acuma faptului prezenței a doua a Domnului decât s'a dat la cea dintâi învățăceilor cu toate că aceea a fost atunci chiar destul pentru „izrailitenii adevărați“, cari așteptau mângăerea lui Izrail.

19. Ce legătură matematică este între mărturie și credincios și în așteptarea lui Dumnezeu timp de aproape două mii de ani? Și ce stare fericită și plină de veselie are poporul sfinților în timpul de acuma?

Sfinții plini de suferințe, prizoniți, de sine jertfitori, au așteptat cu ardoare aproape 2000 de ani venirea a doua a Domnului. Paveli credincioși, Petri înfocați, Ioani plini de iubire, Ștefani devotați, Marii blânde și gingase, Marte prevăzătoare și un șir lung de martiri în suferințe și credincioși curajoși ai adevărului sub primejdia chinurilor și a morții, și câți tați și mame, frați și surori în Sion, cari în timpuri mai puțin furtunoase umblau înaintea Domnului, nu s'au rușinat nici nu s'au temut a mărturisi pe Christos și a purta batjocura lui, nici a fi părtașii ai acelora, cari au fost astfel batjocuriți (Evrei 10:33) pentru adevăr; — toți aceștia după ce au luptat lupta bună a credinței au depus jos armele pentru ca la arătarea Judecătorului să și primească răsplata mult dorită. — 2 Tim. 4:8.

Și El acum a venit! Domnul de fapt e prezent! Și timpul înființării împărăției sale și al înălțării și măririi scumpei sale mirese, e de față. Zilele așteptării venirii sale au trecut, și de mult profețita fericire a celui ce așteaptă, ni e dată nouă. El s'a arătat ochiului credinței prin lumina profeției (2 Petru 1:19) și înainte de ce s'ar sfârși cu desăvârșire secerișul, credința și bucuria prezentă a credinței va da loc bucuriei răpitoare a îndeplinirii speranței noastre, când cei aflați vrednici vor fi ajuns a fi asemenea lui și al vedea așa precum este, față'n față.

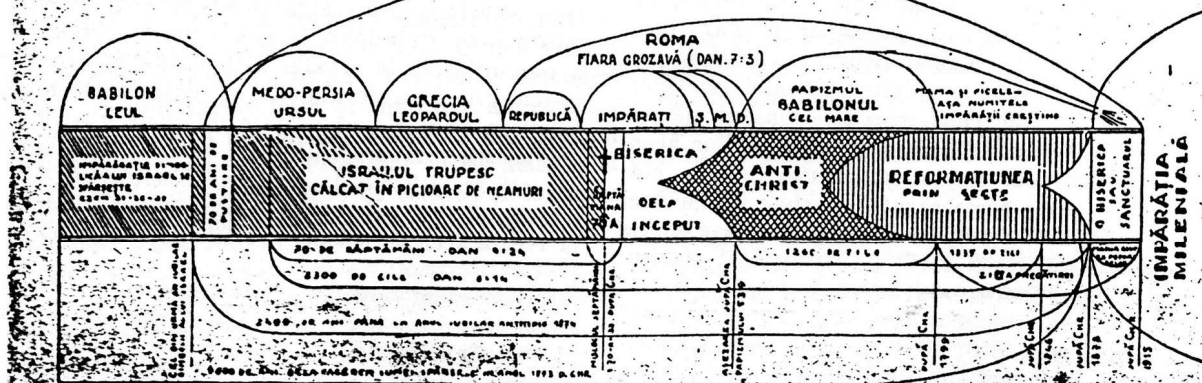
20. Precum se arată în parabolă (Matei 25:14-30), care are să fie lucrul dintâi al Domnului la a doua sa venire? Ce înseamnă zicerea aceasta: „Intră întru bucuria Domnului tău“? Și cum se împlinește partea aceasta a parabolei în timpul de față?

„CELE DOUĂ CASE ALE LUI IZRAEL“

— Parabolă timpurilor. —

PERIODUL EXISTENȚEI NAȚIONALE A FIILOR LUI IACOB, CU NUMELE (EPIPETUL) IZRAEL, ÎNCEPÂND CU MOARȚEA PĂTRIC-CHILULUI IACOB.	1813 L. CHR.	33 D. CHR.	PERIODUL TIMPULUI DĂRILUI GRIȘTESC ȘI AL CHERNĂRII ÎNALTE PENTRU GRIȘIN-CIOȘI, DE LA MOARȚEA LUI MRS-SIA PÂNĂ LA OSÂNDIREA ȘI CĂDEREA BABILONULUI	TIMPUL DĂRILUI GRIȘTESC, AȘTEPTAREA ÎMPĂRĂȚIEI 1845 + 31/2 ani.
	39 D. CHR.	1874 D. CHR.		
	33 D. CHR.	1878 D. CHR.		
	36 D. CHR.	1881 D. CHR.		
REGELE INTRAT CĂLĂRE	39 D. CHR.	1874 D. CHR.	REGELE INTRĂ	SECRETUL GRIȘTESC 31/2 + 31/2 + 33 = 40 ani
IZRAELUL CADE — ZILELE RĂZBUNĂRII — LUCA 21:22.	33 D. CHR.	1878 D. CHR.	BABILONUL CADE — ZILELE RĂZBUNĂRII — DAN. 12:1.	
UN TÎMP DE STRĂMTOARE ȘI ÎNDMIRE	70 D. CHR.	1914 D. CHR.	„Timp de strămtoare cum nici-odată n'a fost, de când a stat popor până în timpul acela“.	

TIMPURILE PĂCĂNILOR, 2520 DE ANI, (LUCA 21:24)

Precum e arătat în pilda ce deslușește aceasta (Matei 25:14-30), Domnul la venirea sa a doua chiamă *mai întâi* servii săi și își trage socoteala cu ei. La socoteala cu servii cari au folosit cu credință taalntii săi și s'au străduit a cunoaște și a face voia Domnului lor, ne arată pilda că fiecare îndată ce a fost cercetat e lăsat să intre „întru bucuria Domnului său”, înainte de ce ar primi domnia mult dorită. Iată acum vedem îndeplinirea pildei acesteia, și anume înainte de ce se începe împărțirea noastră la împărăție. Chiar și înainte de ce sunt învinși dușmanii, fiecăruia i s'a dat voe să câștige o cunoștință lămurită cu privire la împărăția ce vine și la mărirea sa și cu privire la munca minunată a zilei mărețe de o mie de ani ce se zărește; și privirea marei restatorniciri e bucuria Domnului, la care li s'a dat și lor dreptul a lua parte.

Și cum noi stăm, ca și pe muntele Pisga, și vedem chiar înaintea noastră priveliștea încântătoare, inimile noastre se bucură cu bucurie nespuse de mare; și cu toate-că știm că biserica e încă în pustietatea dejosirii sale, și că încă n'a

sunat pe deplin ceasul adevăratei sale biruințe, totuși ridicăm capetele și ne bucurăm, pentru că mântuirea trăiește și se apropie, căci noi vedem semnele apropierei sa pezi și prin credință simțim prezența Marelui. Oh! ce lădă de binecuvântare și ce motiv de bucurie și recunoștință conține adevărul acesta. De fapt, Domnul ne-a pus pe noi zele noastre un cântec nou. E cântecul cel mare de la al cărui ton prim a sunat la nașterea fiului Isus prin ingerilor: „Iată, vă binevestesc bucurie mare, care este pentru tot poporul.” Lăudat fie Domnul, tonurile sa minoase se umple pe vece cerul și pământul cu sunete cum munca binecuvântată a mântuirii — restituire pentru a cărei îndeplinire vine el, merge spre culmea cea mărețată.

Domnul a venit! Oh bucurie a lumii!

Pământule, primește pe Regele tău.

Inimilor deschideți-vă,

Iar cerul și pământul umpleți-l de cântece.

ÎNTREBĂRI INTERESANTE

Intrebare: In ce constă păcatul la moartea a doua?

Răspuns: Păcat în spre moartea a doua este păcatul săvârșit cu deplină lumină și cunoștință, adică un păcat contra luminei și a cunoștinței. Acest păcat nu e făptuit în necunoștință de cauză, ci un păcat intenționat și cu voința contra luminei și de aceea se numește păcat contra Spiritului sfânt, contra spiritului adevărului. Este cu puțință ca cineva, afară de cei concepuți de spirit, să săvârșească păcat spre moarte? Noi răspundem, că numai cei concepuți de spiritul sfânt cunosc lucrurile adânci ale lui Dumnezeu și au astfel cunoștința pe care spiritul sfânt o împarte (1 Corinteni 2:10, 11) și de aceea numai aceștia sunt răspunzători de această cunoștință mare. Iar în ce privește lumea în general, fiindcă nu au primit conceperea spiritului, nu cunoaște lucrurile mai adânci a lui Dumnezeu și ne fiind în stare de a cuprinde adevărurile lui mari, ei nu pot fi făcuți nici răspunzători. Un om este potrivit judecat numai cu ceea ce are și nu după ceea ce nu are. Acesta este felul de a judeca a lui Dumnezeu. Răspunderile cad asupra noastră, asupra acelor cari am fost luminați, cari am fost ridicați de pe treapta pe care se află lumea, mai sus, pentru că noi am gustat și cunoaștem pe Dumnezeu nostru în lumina lui adevărată, cunoaștem planul său, cunoaștem partea noastră cu el și prin credință o îmbucurăm deja, și cari am primit favorurile lui prin Christos, acum, și de aceea suntem răspunzători de ceea ce am primit și putem păcătui spre moarte. Pe când lumea nu poate săvârși un astfel de păcat.

Intrebare: Câtă cunoștință se cere să avem în de putem păcătui spre moarte?

Răspuns: După înțelegerea noastră, nu știe cine știe ce cunoștință. Apostolul spune că „dacă de bunăvoie păcătuiți, după ce am luat cunoștința adevărului, nu mai rămâne jertfă pentru păcat” (Evrei 10:26) Care adevăr l-a înțeles el? Adevărul cu privire la cronologie și că noi suntem la ceasul ei? Nu, desigur, fiindcă atunci câți au trăit în vremea lui au avut atâta cunoștință ca să poată păcătui spre moarte, deoarece ei nu mult au știut de cronologie. Vrea el să zică pe aceia cari înțeleg se pricep bine în paralela dispenzațiilor? Nu, fiindcă mulți nu au știut nimic despre paralela dispenzațiilor. Vrea el se arate numai pe aceia cari erau bine iubite? Nu, pentru că mulți creștini au murit fără să știe ceva despre iubire, — au fost de pildă în zilele Apostolilor: Ce fel de cunoștință a înțeles el dară, și cât adevăr trebuie să știe noi înainte de-am putea păcătui spre moarte? Răspundem, că adevărul acesta este adevărul cel mare pe care toți Creștinii l-au avut; de pildă adevărul „Dumnezeu iubi lumea atât de mult, încât de la un singur unicul său născut, ca oricine crede într'insul și în moră ei să aibă viață veșnică.” Acesta este adevărul mare, și aceia care au crezut adevărul acesta pentru ei a fost o putere spre ai întoarce dela păcat la dreptate, dela întunec la lumină. Acesta este adevărul care sfîntește. De aceea ori cine a avut la o cunoștință clară despre adevărul iubirii lui Dumnezeu, și despre cerințele lui Dumnezeu d

ate, și despre Domnul Isus Christos ca Mântuitor. Ceia a ajuns într-o stare de răspundere. Nu are și lumea cunoștința aceasta? Nu. Lumea zice cătece ca: „Nouăzeci și nouă din fiecare etc.” și a mai auzit mult despre teologie, dar ea nu contează mult înaintea lui Dumnezeu și Dumnezeu de aceste nu-i ține răspunzători. Ei nu sînt. Cuvântul lui Dumnezeu, nici mijloacele zute de el pentru iertarea păcatelor noastre, și împăcarea noastră cu el și de aceea lumea poate săvârși păcat spre moarte. Dară aceia cari pot odată luminați, și au gustat bunătatea cuvântului lui Dumnezeu, și puterile veacului viitor — ale restaurării, și s'au făcut părtași ai acestor prin îndreptățirea prin credință, și îndreptățirea prin credință este puterea lumii sau a veacului viitor — și ei cari noi le iubim înaintea de lume — și s'au făcut părtași ai spiritului sfânt, aceștia sunt pot săvârși păcat spre moarte.

Întrebare: În 1 Corinteni 15:26, Apostolul spune: „Căci cel din urmă vrășmaș, este desfîntat”, și Profetul zice: „Va înghiți moartea pentru etern”. (1 Cor. 15:26), să înțelege prin aceasta că moartea a va fi desfîntată?

Răspuns: Nu. Moartea adamică este numită ca vrășmaș pentru că ea are putere și ține în ghiare pe unii care sunt deja împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului său. Noi suntem împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, și de-aia la timpul cuvenit puterea morții asupra noastră este zdrobită. In ce privește pe lume, atât cei din păcat și cei care umblă pe marginea ei, Dumnezeu a orânduit vârsta de o mie de ani a lui Isus în care el va domni cu putere pentru a răsturna și nimic pe toți vrășmașii rasei omenești pentru care el a murit. Timp de o mie de ani toate războaiele și dușmanii omului de acum vor fi rând pe rând nimicite — o bună parte din ele la începutul domniei, prin timpul de strămătorare cu care va săvârșă acea epocă. Dară dușmanul care va avea lungă viață este moartea adamică. Într-o măsură aceasta va avea putere până aproape de sfârșitul milenului — nu că oamenii vor fi atunci bolnavi și vor muri ca acum, din cauza slăbiciunilor omenești, ci fiind că de și omenirea va deveni zi

după zi tot mai tare și mai tare și mai aproape de desăvârșire și viață, atât cu mintea, morala și după trup, cum ei să conformă regulamentelor Noului Legământ, totuși fiind că fiecare imperfecțiune a minții și a corpului este și va fi însă parte din moartea adamică, este invederat că în privința acesteia moartea adamică va fi cel din urmă vrășmaș nimicitor; deoarece ultima ei pată nu va fi ștearsă până vre unul din familia omenească va fi încă nedeșăvârșit sau în oricare altă măsură încă sub controlul morții adamică. In scopul acesta s'a pregătit răscumpărarea ca toți să fie scăpați; de aceea, este voia lui Dumnezeu ca moartea adamică să fie nimicită și toți să scape de ghiarele ei și toți să aibă o deplină cunoștință și deplină ocaziune pentru viață.

Dară moartea care va veni asupra unora (puțini, credem noi), ca și urmare a păcatelor proprii și de bună voie, nu va fi socotită, vrășmaș înaintea lui Dumnezeu, ci un serv cinstit al dreptății, îndeplinind hotărârile drepte ale Regelui regilor. Nici nu va fi moartea aceasta vrășmaș a vreunui în armonie cu Dumnezeu, care va avea bucurie văzând făcându-se voea lui Dumnezeu în curățirea universului de toți aceia a căror căi sunt urăcioase în ochii lui Dumnezeu și a tuturor iubitorilor de dreptate și sfințenie. — Apocalipsul 21:8.

Cercarea ce va avea loc la sfârșitul vârstei Mileniale este arătată pe scurt în Psalmul 1:5. „De aceea nelegiuții nu se vor putea ținea la judecată (ei vor cădea), nici păcătoșii (nu li se va da voie să meargă mai departe) în adunarea dreptilor“. Va fi o binecuvântare și o fericire veșnică pentru toți cei drepti că nelegiuții și păcătoșii nu vor fi permiși mai departe să trăiască. Și moartea a doua care îi va tăia pentru totdeauna de la viață, va fi prietenul lui Dumnezeu și al dreptății și al tuturor în armonie cu acestea. Așa dară, „vrășmașul“, moartea, pe care Christos îl va nimic pe va fi moartea adamică.

Dar este bine de notat, că nu Moartea a Doua este aci, sau la alte locuri în Scriptură, arătată ca fiind desfîntată, care va rămânea pentru totdeauna un serv al dreptății spre consumarea și mistuirea oricărui ar avea în gând se strice armonia omenirii desăvârșite pe pământ.

Watch Tower, — pag. 1219.

Calea Ta nu-i lumea,
Nu e trupul ținta,
Și scopul ființei tale,
In lume nu-l cerca.

Trecutul vieții,
Ne-a adus stricare,
Pofta trupească pururea,
Ne-a fost blăstămare.

Vanitate pe noi
Nu ne incunjure;
Trupul nost și ochii noștri
Ne-aduc stricăciune.